

De Gouden Toren

Lees ook van Holly Black & Cassandra Clare:

Magisterium Boek 1 – De IJzerproef

Magisterium Boek 2 – De Koperen Vuist

Magisterium Boek 3 – De Bronzen Sleutel

Magisterium Boek 4 – Het Zilveren Masker

★ ★ Holly Black ★ ★
Cassandra Clare

MAGISTERIUM

★ De Gouden Toren ★

Vertaald door Merel Leene

moon

Oorspronkelijke titel: *Magisterium – The Golden Tower*

Published in agreement with the authors, c/o Baror International, inc. Armonk, New York, U.S.A.

© Holly Black en Cassandra Clare, 2018

© Vertaling uit het Engels: Merel Leene, 2018

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2018

Omslagontwerp: favoritbuero, München

© Omslagbeeld: Vorobiov Oleksii 8/4ek/shutterstock.com

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Marieke Oele

Typografie: Perfect Service

ISBN 978 90 488 3553 9

ISBN 978 90 488 3554 6 (e-book)

NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Gammie en Elliot, die alle twee goed
zijn in slecht zijn

↑ ≈ Δ ○ @

HOOFDSTUK EEN

Voor het eerst in Calls leven zag het huis waarin hij was opgegroeid er klein uit.

Alastair zette de auto stil en ze stapten uit, samen met Brutus, die blaffend langs de rand van het grasveld rende. Alastair keek een keer kort naar Call voordat hij de auto op slot deed; er was geen koffer om uit de achterbak te halen, hij had geen sporttassen of bagage om zich druk over te maken. Call was met helemaal niets van meester Josephs huis teruggekomen.

Niet helemáál niets, zei Aarons stem in Calls hoofd. Je hebt mij.

Call deed zijn best om niet te glimlachen. Het zou vreemd zijn als zijn vader hem zag grijnzen om niks, zeker omdat er de afgelopen tijd weinig was geweest om vrolijk over te zijn. Meester Joseph en zijn leger waren door het Magisterium verslagen, maar daarbij waren veel slachtoffers gevallen. Calls beste vriend, Aaron, was uit de dood

opgewekt maar niet veel later opnieuw gestorven.

Voor zover iedereen wist, tenminste.

‘Gaat het wel?’ Alastair tuurde onderzoekend naar Call. ‘Je kijkt zo chagrijnig!’

Call staakte zijn pogingen om niet te glimlachen. ‘Nee hoor, gewoon opgelucht om weer thuis te zijn.’

Alastair gaf hem een onhandige knuffel. ‘Gelijk heb je.’

Ook binnen leek het huis een stuk kleiner. Call liep naar zijn slaapkamer, met Brutus hijgend op zijn hielen. Het was nog steeds vreemd om Brutus met normale, goudachtig groene wolvenogen te zien in plaats van de wervelende exemplaren die door chaos bezeten dieren hadden. Call krabde Brutus achter zijn oren en de wolf geeuwde, terwijl zijn kwispelende staart tegen de vloer sloeg.

Call dwaalde door zijn kamer, pakte min of meer doeleloos spullen op en legde ze weer neer. Zijn oude IJzerjaar-uniform. Gladde kiezelstenen uit de grotten van het Magisterium. Een foto van Aaron, Tamara en hem, grijnzend van oor tot oor.

Tamara. Meteen voelde hij een steek in zijn maag.

Hij had niet meer met Tamara gesproken sinds ze zich op het slagveld bij meester Josephs hoofdkwartier over zijn lichaam had gebogen. Op dat moment had het even mogelijk geleken dat ze om hem gaf op de manier waar hij zo vreselijk naar verlangde, maar daarna had hij haar niet veel meer gezien en leek ze hem zelfs te ontwijken. Bang zijn dat iemand doodging was één ding; met iemand willen praten als die eenmaal weer leefde, was een heel ander verhaal.

Tamara had nooit gewild dat Call Aaron uit de dood opwekte, en toen hij dat eenmaal gedaan had, was Aaron volgens haar nooit echt zichzelf geweest. En Call moest toegeven dat Aaron zich inderdaad niet normaal had gedragen. Als je een ziel in een al bijna verrot lichaam terugbracht, ge-

beurden daar vreemde dingen mee. Het ironische was dat Aaron veel meer zichzelf was nu hij voortdurend in Calls hoofd zat te kletsen. Alleen wist Tamara niet dat Aaron er nog steeds was, en gebaseerd op haar eerdere reacties wist Call zeker dat ze vreselijk wantrouwig zou zijn als ze erachter kwam. Ze dacht toch al dat Call een boze tovenaar was, of in elk geval een tovenaar die geneigd was tot het kwade.

En daar stond Call liever niet te lang bij stil, omdat Tamara van alle mensen ter wereld degene was die het meest in hem geloofd had.

We zullen het haar toch moeten vertellen, dat weet je.

Call schrok. Hoewel Aaron er voortdurend was geweest terwijl hij op de ziekenzaal van het Magisterium lag, bijkomend van de gevolgen van het gebruik van te veel chaosmagie in zijn gevecht met Alex, bleef het verwarrend om iemand anders op je gedachten te horen reageren.

Er werd op de deur geklopt en meteen daarna deed Alastair Calls slaapkamerdeur open. 'Heb je zin om wat te eten? Ik kan pittige kaastosti's maken. Of we kunnen een pizza halen.'

'Tosti's vind ik prima,' zei Call.

Alastair deed zijn best op de tosti's: hij gooide een flinke klont boter in de pan zodat het brood lekker geroosterd werd en maakte ook nog een blikje tomatensoep open. Calls vader was nooit een geweldige kok geweest. Toch was samen met hem aan tafel zitten eten – en Brutus onder de tafel stiekem wat korstjes toestoppen – honderd keer beter dan het heerlijkste feestmaal dat meester Joseph voor je wist te bereiden.

'Oké,' begon Alastair toen hij ook was gaan zitten en ze alle twee waren begonnen met eten. De tomatensoep was hartig en zoet, zoals het hoorde, en de kaas met pepertjes in de tosti precies pittig genoeg. 'We moeten het over de toekomst hebben.'

Call keek verbaasd op van zijn soep. 'De toekomst?'

'Je gaat straks aan je Goudjaar op het Magisterium beginnen. Iedereen is het erover eens dat je, eh... genoeg magie hebt geleerd om je Zilverjaar als afgerond te beschouwen. Als je straks in het najaar naar school teruggaat, zul je door de poort gaan.'

'Maar ik kan niet terug naar het Magisterium! Iedereen haat me!'

Afwezig streek Alastair zijn grijs met bruine haar naar achteren. 'Waarschijnlijk niet meer zo erg. Je bent weer een held! Calls vader was in veel opzichten een geweldige vader, maar wat betreft sociale vaardigheden viel er nog wel wat te schaven. 'Hoe dan ook, je hoeft nog maar één jaartje. En nu meester Joseph er niet meer is, zou het vrij rustig moeten worden.'

'Het Collegium...'

'Je hoeft niet naar het Collegium, Call,' zei Alastair. 'En volgens mij is het ook beter als je daar niet naartoe gaat. Nu Aaron er niet meer is, ben jij de enige overgebleven Makar. Ze zullen proberen je te gebruiken en ze zullen je nooit vertrouwen. Je kunt geen normaal leven leiden.'

Zelf was Call van mening dat geen enkele magiër een normaal leven leidde. 'En wat doe ik in plaats daarvan dan? Een gewone studie kiezen?'

'Ik heb nooit een vervolgopleiding gedaan,' zei Alastair. 'We zouden een tijdje vrijaf kunnen nemen, wat reizen. Ik zou je kunnen leren wat ik doe; we kunnen ergens een zaak beginnen, vader en zoon. In Californië bijvoorbeeld.' Hij roerde met zijn lepel in zijn soep. 'Ik bedoel, we zouden onze namen moeten veranderen. Het Magisterium en de Vergadering zien te ontlopen. Maar het is het waard.'

Call wist niet wat hij moest zeggen. Op het moment klonk het vrij ideaal om nooit meer iets met de Vergadering

en haar ideeën over Makari's te maken te hoeven hebben, of met de haat die mensen voor Constantine Madden koesterden, de Vijand des Doods, wiens ziel in Calls lichaam voortleefde. Maar...

'Luister, er is iets wat ik je moet vertellen,' zei Call. 'Aaron is niet echt dood.'

Alastair fronste bezorgd zijn wenkbrauwen.

O-ooo, dacht Aaron. Ik hoop niet dat hij straks doordraait.

'Hoe bedoel je?' vroeg Alastair voorzichtig.

'Ik bedoel dat hij nog in mijn hoofd zit. Dat hij in mij voortleeft, zeg maar,' flapte Call er uit.

Het is echt niet nodig dat je hem dit vertelt, zei Aaron. Wat nogal kras was, aangezien hij juist degene was die voortdurend liep te zeuren dat ze het tegen Tamara moesten zeggen.

Alastair knikte langzaam, en van opluchting liet Call zijn schouders zakken. Gelukkig nam zijn vader het goed op. Misschien wist hij wel wat ze konden doen.

'Dat is een goede manier om het te bekijken,' zei Alastair uiteindelijk. 'Je gaat hier echt heel goed mee om. Verdriet is zwaar, ik weet het. Maar het beste wat je kunt doen is degene die je bent kwijtgeraakt niet vergeten en...'

'Je snapt het niet,' onderbrak Call hem. 'Aaron praat tegen me. Ik hoor hem.'

Alastair bleef knikken. 'Zo voelde het bij mij soms ook nadat je moeder was overleden. Het was bijna alsof ik Sarah op me kon horen mopperen. Vooral die keer dat ik je buiten liet rondkruipen en je aarde in je mond stopte toen ik even niet goed oplette.'

'At ik aarde op?' vroeg Call.

'Dat is goed voor je weerstand,' zei Alastair ter verdediging van zichzelf. 'Daar krijg je niks van.'

'Dat zal best,' zei Call, 'maar daar gaat het niet om. Waar het om gaat, is dat Aaron echt in me zit.'

Alastair legde vriendelijk een hand op Calls schouder.
'Dat weet ik, serieus.'

En daarna durfde Call niets meer te zeggen.

De avond voordat Call voor zijn laatste jaar op het Magisterium zou vertrekken lag hij wakker in zijn bed, terwijl de maan een witte streep op zijn dekbed tekende. Hij had een sporttas ingepakt voor zijn reis naar het Magisterium de volgende dag, waar hij het dieprode uniform van een Goudjaar-leerling zou aantrekken. Hij herinnerde zich dat hij naar Alex Strike in zijn Goudjaar-uniform had gekeken; hij leek zo cool en zelfverzekerd met zijn vrienden. Nu was Alex dood. En daar was Call blij om. Alex had Aaron vermoord en daarvoor zijn verdiende loon gekregen.

Call. Aarons stem was niet meer dan een fluistering. *Pieker nou niet over dat soort dingen. Je moet gewoon morgen zien door te komen.*

'Maar iedereen zal me haten,' zei Call. Hoewel hij wist dat zijn vader het daar niet mee eens was, wist hij vrij zeker dat hij gelijk had. Hij mocht dan in de laatste gevechten aan de goede kant hebben gestaan, hij mocht dan misschien het Magisterium hebben gered, maar hij droeg nog altijd Constantine Maddens verrotte ziel in zich.

Brutus jankte en snuffelde aan Calls hand, en probeerde daarna onder het dekbed te kruipen. Toen hij nog een puppy was, was dat nog leuk geweest. Nu was hij echter tot een volwassen wolf uitgegroeid, dus was het regelrecht gevaarlijk, zelfs al was hij niet meer door chaos bezeten.

Brutus, niet doen, dacht Aaron, en Brutus hief knippend met zijn ogen zijn kop. *Hij kan me horen!* Aaron klonk verrukt.

'Dat had je gedroomd,' zei Call.

Er werd op Calls deur geklopt. 'Call? Zit je te bellen?' vroeg Alastair.

'Nee!' riep Call. 'Ik, eh... praatte tegen Brutus.'

'Oké!' Alastair klonk weifelend, maar zijn voetstappen verwijderden zich weer.

Je hebt Tamara, en Brutus, en mij, zei Aaron. Zolang we elkaar niet in de steek laten, redden we ons wel.

HOOFDSTUK TWEE

Voor in Alastairs zilverkleurige Rolls-Royce Phantom uit 1937, opnieuw op weg naar het Magisterium, dacht Call aan hun rit naar de IJzerproef vier jaar eerder. Hij herinnerde zich dat zijn vader hem had verteld dat hij niet naar de toverschool hoefde als hij voor het examen zou zakken. En ook dat dat goed was, want als hij wel ging, zou hij misschien doodgaan in de tunnels.

Inmiddels wist Call waar zijn vader werkelijk bang voor was geweest: de ontdekking dat Call de bewaarplaats was voor Constantines ziel. En alles wat zijn vader had gevreesd, was inderdaad gebeurd, behalve dan het doodgaan in de tunnels.

En daarvoor was het nog niet te laat.

Denk jij serieus alleen maar aan de ergste dingen die kunnen gebeuren? vroeg Aaron. *Zoals dat systeem met Gemene Slechterik-punten. Daar moeten we het echt eens over hebben.*

'Hé, niet zo kritisch,' zei Call.

Alastair keek hem vreemd aan. 'Ik ben helemaal niet kritisch, Callum. Al ben je wel erg stil geweest tijdens de rit.'

Call moest hoognodig ophouden met hardop reageren op wat Aaron zei.

En Aaron moest hoognodig ophouden met in zijn herinneringen rondporren.

'Er is niks,' zei Call tegen zijn vader. 'Ik ben alleen een beetje nerveus.'

'Nog maar één jaar.' Alastair draaide de weg naar de grotten van de school op. 'En daarna kunnen de magiërs niet meer beweren dat je gevaarlijk ongetraind bent of dat soort onzin. Nog maar één jaar en dan ben je voor altijd van die tovenaars af.'

Een paar minuten later stapte Call uit de auto en gooide hij zijn sporttas over zijn schouder. Brutus sprong achter hem aan naar buiten en stak snuffelend zijn neus in de lucht. Uit een bus kwamen andere leerlingen: jonge kinderen, vers van de IJzerproef. Call vond ze er vreselijk klein uitzien en merkte dat hij bezorgd om ze was. Een paar van hen keken zenuwachtig zijn kant uit en fluisterden met elkaar.

Onmiddellijk was hij niet meer zo bezorgd en hoopte hij dat Dolf, een vreemde hagedis die in de grotten woonde, hen een rotsspleet in zou lokken.

Daarmee zou je beslist een paar van die Gemene Slechterik-punten verdienen, zei Aaron.

'Kappen nou met dat gesnuffel in mijn gedachten,' zei Call binnensmonds.

Alastair kwam aanlopen en gaf hem een afscheidsknuffel en een klap op zijn schouder. Met een schok drong tot Call door dat ze even groot waren. Hij hoorde gefluister rondom hen, was zich bewust van alle ogen die naar hem en zijn vader keken.

Toen Alastair een stap achteruit deed, had hij zijn kaken

op elkaar geklemd. 'Je bent een goeie jongen,' zei hij. 'Ze zijn het niet waard.'

Zuchtend keek Call de auto met zijn vader na en daarna liep hij de grotten van het Magisterium in. Brutus draafde achter hem aan.

Alles voelde vertrouwd, en toch ook niet. De geur van steen, die intenser werd naarmate hij dieper de doolhof van tunnels binnendrong, was vertrouwd. Het geluid van kleine, scharrelende hagedissen en de lichtgevende gloed van het mos waren vertrouwd. De manier waarop andere leerlingen naar hem gluurden en achter hun hand fluissterden was ook vertrouwd, maar een stuk minder plezierig. Zelfs een aantal meesters deden het. Call zag meester Rockmaple naar hem staren terwijl hij naar de deur van zijn kamer liep, en keek nadrukkelijk terug.

Nadat hij met zijn polsband tegen de deur had getikt zwaaide die open. Hij stapte naar binnen in de verwachting dat de woonkamer leeg zou zijn.

Dat was niet zo. Tamara zat op de bank, al gekleed in haar Goudjaar-uniform.

Waarom dacht je dat ze er niet zou zijn? vroeg Aaron. *Het is ook háár kamer.*

Deze keer gaf Call Aaron niet hardop antwoord, maar dat was alleen omdat zijn oren gonsden en hij alleen maar aan Tamara kon denken. Aan hoe mooi ze eruitzag en hoe prachtig haar haar glansde, dat ze in één dikke vlecht had gebonden, en hoe alles aan haar er keurig netjes uitzag, van haar scherpe wenkbrauwen tot haar smetteloze uniform.

Dat was raar, zei Aaron. *Je hele geest ging ineens in rook op of zoiets. Call? Aarde aan Call?*

Hij moest iets zeggen. Hij wist dat hij iets moest zeggen, vooral omdat ze nog steeds naar hem keek, alsof ze wachtte totdat hij eindelijk zijn mond open zou doen.

Maar hij voelde zich sjofel en onhandig en vreselijk

stom. En hij wist niet hoe hij ooit moest uitleggen dat hij misschien niet altijd de goede keuzes had gemaakt, maar dat ze uiteindelijk wel hadden gewerkt, en dat hij niet boos op haar was omdat ze met Jasper was weggelopen en hem met meester Joseph en Alex op het Gemene Slechterik-hoofdkwartier had achtergelaten, en dat ze dus waarschijnlijk niet boos op hem moest zijn dat hij Aaron uit de dood had opgewekt...

Nee, dat kun je allemaal niet zeggen, zei Aaron beslist.

‘Waarom?’ zei Call, en toen realiseerde hij zich dat hij het weer had gedaan: hij had het hardop gezegd. Hij vocht tegen de aandrang om zijn hand voor zijn mond te slaan, wat het alleen nog maar erger zou maken.

Tamara stond op van de bank. ‘Waarom? Is dat het enige wat je me te zeggen hebt?’

‘Nee!’ zei Call, maar meteen beseftte hij dat hij ook nog niet had bedacht wat hij dan wel moest zeggen.

Herhaal maar wat ik zeg, zei Aaron. *‘Tamara, ik weet dat je redenen hebt om boos te zijn en ik weet dat ik je vertrouwen moet terugwinnen, maar ik hoop dat we op een dag weer vrienden kunnen zijn.’*

Call haalde diep adem. ‘Ik weet dat je redenen hebt om boos te zijn,’ zei hij, en meteen voelde hij zich nóg stommer, als dat al mogelijk was. ‘En ik weet dat ik je vertrouwen moet terugwinnen, maar ik hoop dat we op een dag weer vrienden kunnen zijn.’

Onmiddellijk werd Tamara’s uitdrukking zachter. ‘We kunnen vrienden zijn, Call.’

Call kon nauwelijks geloven dat zijn woorden gewerkt hadden. Aaron wist altijd wat hij moest zeggen, en nu, met Aaron in zijn hoofd, zou Call dat dus ook weten! Dat was geweldig.

‘Oké,’ zei hij, aangezien hij geen verdere instructies meer kreeg. ‘Mooi.’

Tamara bukte zich en kroelde door de vacht bij Brutus' keel, waardoor de wolf zijn tong uit zijn bek liet hangen van plezier. 'Het lijkt prima met hem te gaan nu hij geen chaosdier meer is. Hij lijkt niet eens zo heel anders.'

Zeg nu tegen haar dat je om haar geeft en dat je een aantal verkeerde keuzes hebt gemaakt, waar je spijt van hebt, zei Aaron tegen hem.

Dat ga ik niet zeggen! dacht Call terug. *Als ik tegen haar zeg dat ik om haar geef, lacht ze me uit. Maar als ik verder niks zeg, waait dit misschien allemaal wel over.*

Het enige wat hij van Aaron terugkreeg, was stilte. Hu-meurige stilte.

'Ik geef om je,' zei Call, en onmiddellijk stond Tamara rechtop.

Zowel zij als Brutus keek hem verrast aan.

'Ik heb foute keuzes gemaakt. Heel foute keuzes. De foutste keuzes die iemand ooit gemaakt heeft, zeg maar.'

Niet overdrijven, jongen. Aaron klonk geschrokken.

'Ik wilde Aaron terug,' zei Call, en in zijn hoofd was Aaron stil. 'Jij en Aaron... Jullie zijn de beste vrienden die ik ooit heb gehad. En Brutus. Maar hij veroordeelt me niet.'

Brutus blafte. Tamara's lip trilde een beetje, alsof ze haar best deed om niet te glimlachen.

'Ik wil je niet onder druk zetten,' ging Call verder. 'Neem alle tijd die je nodig hebt om te besluiten hoe je je voelt. Ik wilde alleen dat je weet dat het me spijt.'

Tamara was een hele tijd stil. Toen liep ze naar hem toe en gaf hem een zoen op zijn wang. Energie gonsde door Calls lichaam, en hij vocht tegen de aandrang om zijn armen om haar heen te slaan.

Jakkes, zei Aaron vriendelijk.

Tamara stapte achteruit. 'Dat betekent niet dat ik je alles vergeef of dat het weer net zo is als vroeger. We zijn geen stelletje, Call!'

‘Dat weet ik.’ Call had niets anders verwacht, maar toch voelde het als een stomp in zijn maag.

‘Maar we zijn wel vrienden.’ Haar ogen fonkelden krachtig. ‘Luister, iedereen hier gelooft nu iets anders over jou. Ze weten helemaal niets van hoe je... Dat Aaron uit de dood was opgewekt. Ze weten dat meester Joseph je had ontvoerd, en ze weten dat je hebt geholpen om hem en Alex te verslaan.’

‘Dus...!’ zei Call voorzichtig. ‘Klinkt dat... goed?’

‘Maar ze weten nu ook allemaal dat de ziel van de Vijand des Doods in je zit. Iedereen weet het, Call. Ik weet niet in hoeverre ze zullen begrijpen dat je hem niet bént!’

‘Ik kan ook gewoon het hele jaar in deze kamer blijven.’ Call keek om zich heen. ‘Ik kan eten regelen door een broodje boterhamworst te betoveren, net zoals meester Rufus deed toen we hier net waren.’

Tamara schudde haar hoofd. ‘Echt niet. Ten eerste hebben we geen worst. Ten tweede gaan we gewoon deze kamer uit om ze onder ogen te komen. Je moet straks een normaal leven als tovenaars kunnen leiden, Call. Je moet iedereen laten zien dat je gewoon jij bent, dat je geen monster bent!’

Misschien krijg ik nooit een leven als tovenaars, dacht Call. Misschien blijft het hier wel bij.

In zijn hoofd bleef Aaron stil. Call was er vrij zeker van dat hij beter niets tegen Tamara kon zeggen over zijn vaders suggestie om het Collegium verder maar te laten zitten en de hele tovenaarswereld de rug toe te keren. Daarover was hij zelf nog veel te veel in de war.

‘Oké,’ zei hij. ‘Ik doe mee. Wat wil je eerst doen? Naar de Galerij gaan?’

‘Eerst wil ik je iets geven,’ zei Tamara tot zijn verrassing. Met zwaaiende vlecht liep ze haar slaapkamer in en kwam terug met... een mes. Calls mes, gemaakt door zijn moeder,

waarvan handvat en schede met mooie krulpatronen versierd waren.

'Miri,' fluisterde hij terwijl hij het wapen van haar aanpakte. 'Tamara... dank je wel.'

Als iemand in de refter je nu lastigvalt, snij je gewoon zijn kop er af, dacht Aaron opgewekt.

Call begon te proesten, maar gelukkig dacht Tamara dat hij door emoties overmand werd en klopte ze hem op de rug totdat hij stopte.

HOOFDSTUK DRIE

Toen hij de refter in liep, kreeg Call een gevoel dat wel wat op een déjà vu leek. Het was alsof hij op een bekende plek was, waar echter alles net niet helemaal klopte. En hij realiseerde zich dat het kwam doordat hij maar zo weinig andere leerlingen herkende. Alle oudere kinderen die hij kende, waren er niet meer. Van de nieuwelingen in het IJzerjaar kende hij niemand, van de kinderen in het Koper- en Bronsjaar nauwelijks iemand, en zelfs de Goudjaar- en Zilverjaar-leerlingen die hij kende, zagen er heel anders uit. Een paar van de jongens hadden het pluizige beginnetje van een baard.

Call bracht zijn hand naar zijn eigen gezicht. Hij had zich vanochtend eigenlijk moeten scheren, dat had Tamara vast leuk gevonden.

Concentreer je, zei Aaron tegen hem.

Als Aaron hier was geweest – dat wil zeggen: in een apart lichaam – zou hij er wel aan hebben gedacht zich te sche-

ren. Hij zou met natuurlijk zelfvertrouwen en grote handigheid zijn gezichtshaar in orde hebben gebracht, en iedereen zou hem erom hebben bewonderd.

We zullen gauw genoeg een lichaam voor me vinden, zei Aaron.

Wacht. Wat? dacht Call.

Maar voordat hij daar langer bij kon stilstaan, gaf Tamara hem een duwtje in de richting van het eten. Omdat er tijdens de rit naar het Magisterium voortdurend een knoop in zijn maag had gezeten, had hij nauwelijks iets gegeten, maar met Tamara naast zich voelde hij zich zoveel beter dat hij opeens merkte dat hij verging van de honger.

Hij pakte wat groenig korstmos, een paar plakjes van een flinke paddenstoel en een schep ronde knolletjes in blauwe saus.

Neem ook wat raapkoekjes, zei Aaron. Die zijn lekker.

Call had nooit veel gegeven om de bleke raapkoekjes, die er volgens hem veel te veel uitzagen alsof ze van oogloze vissen gemaakt waren, maar hij gooide er toch maar een paar op zijn bord. Nadat hij nog een kop thee had gepakt, volgde hij Tamara naar een tafel. Ze vond er een waar ze met z'n tweetjes konden zitten en wierp vervolgens een blik om zich heen alsof ze iedereen waarschuwde het niet te wagen erbij te komen.

Niemand maakte aanstalten. Een heleboel mensen keken naar hun tafel en fluisterden met elkaar, maar niemand liep hun kant op.

'Hé, eh... hoe is het met Kimiya?' vroeg Call na een tijdje om maar iets te zeggen.

Tamara draaide met haar ogen, maar tot zijn verrassing grijnsde ze ook. 'Ze heeft huisarrest en mag een heel jaar niet naar het Collegium omdat ze met Gemene Slechterik Alex had aangepapt. En ook omdat ze zich bij zijn akelige leger van slechteriken had aangesloten.'

‘Wauw,’ zei Call. Toen hij opkeek, zag hij drie IJzerjaar-leerlingen naar hun tafel toe lopen.

Drie jongens: een bleek joch met witblond haar, een wat donkerdere jongen met een bos krullen en een derde vol sproeten.

‘Eh... hoi,’ zei de bleke jongen. ‘Ik ben Axel. Ben jij echt de Vijand des Doods?’

‘Hij is niet de Vijand!’ zei Tamara.

‘Nou ja,’ zei Call, ‘ik heb wel zijn ziel. Maar ik b en hem niet. Je hoeft niet bang voor me te zijn.’

Alle drie de IJzerjaars hadden een stap achteruit gedaan zodra hij begon te praten, dus hij betwijfelde of hij erg overtuigend was geweest. En terwijl ze hem nog aangapten alsof ze verwachtten dat hij elk moment zijn tanden zou ontbloten, dook Jasper opeens achter hen op.

‘Wegwezen, opdondertjes!’ riep hij. Ze schreeuwden het uit en renden terug naar hun eigen tafel. Jasper lachte bulderend. Hij had een nog idioter kapsel dan eerst – half stekelig en half warrig – en droeg een leren jack over zijn uniform.

‘Dat helpt niet echt,’ merkte Tamara op. ‘We moeten ze met begrip benaderen, niet ze de stuipen op het lijf jagen alsof ze kleine kinderen op een Halloweenfeestje zijn.’

Jasper trok een gezicht naar haar. ‘Ook leuk om jullie te zien!’ zei hij, en toen liep hij weg naar Celia en het eten.

Call kon het niet nalaten om even naar Celia te staren, die een haarband droeg in plaats van de oude glitterhaarclipjes van toen ze jonger was. Ooit was ze een goede vriendin geweest. Ze had zelfs zijn vriendinnetje willen zijn. Nu wilde ze hem niet eens aankijken.

‘Hoi!’

Toen Call zich omdraaide, zag hij Gwenda staan, met een dienblad in haar handen. Ze ging tegenover hen zitten en begon rustig te eten. Call keek haar verrast aan. Ofwel had

ze geen idee van de roddels die op school de ronde deden, ofwel trok ze zich helemaal nergens iets van aan.

‘Hoe gaat het?’ vroeg ze.

‘Ik ben de Vijand des Doods,’ zei Call tegen haar voor het geval ze dat nog niet gehoord had.

Ze zuchtte. ‘Dat weet ik. Dat weet iedereen. Echt zonde van Alex... Hij was best een lekker ding.’

‘Hij was geen lekker ding, hij was slecht,’ zei Tamara.

‘Slecht, ja. Dat weet iedereen ook.’ Gwenda zwaaide naar de andere kant van de refter. ‘Kai! Rafe! Hierzo!’

Kai en Rafe stonden bij een enorme soepterrine. Ze keken elkaar aan, haalden hun schouders op en liepen toen naar hun tafel. Alle twee knikten ze naar Call voordat ze zich op hun eten stortten.

‘Jasper en Celia zijn weer bij elkaar.’ Gwenda gebaarde met haar vork.

Call keek naar de plek die ze aanwees en zag dat Jasper en Celia met hun blad inderdaad aan een tafeltje voor twee waren gaan zitten en dat hun lippen aan elkaar geplakt zaten alsof ze elkaar mond-op-mondbeademing gaven. Jaspers handen woelden door Celia's blonde haar.

‘Na de gevechten bij meester Joseph heeft Celia besloten dat Jasper een held is,’ zei Rafe. ‘Liefde op het eerste gezicht!’

‘Liefde op het tweede gezicht,’ corrigeerde Gwenda. ‘Want daarvoor had ze hem al een keer gedumpt.’

Al snel zaten ze allemaal te kletsen over wie er op school uit elkaar waren of juist een setje waren geworden, wie de nieuwe meesters waren en welke nieuwe films er in de Galerij werden vertoond. In Calls hoofd hield Aaron zich stil en luisterde alleen. Het voelde normaal – zo normaal dat Call zich begon te ontspannen.

Juist op dat moment maakte Celia zich los van Jasper en keek ze naar Call. Haar blik was ijskoud. Jasper probeerde

haar weer naar zich toe te trekken, maar ze stond al over-eind en beende naar Calls tafel.

'Jij,' snauwde ze, wijzend naar hem.

Iedereen in de refter werd stil, alsof ze hierop hadden gewacht.

'Jij bent de Vijand des Doods, leugenaar'

Tamara sprong overeind. 'Celia, je begrijpt het niet...'

'Ik begrijp het wel. Ik begrijp het precies! Hij heeft tegen ons allemaal gelogen. Constantine Madden was achterbaks en slecht, en nu heeft Call zich weer het Magisterium bin-nen gewurmd en Aaron Stewart is dood vanwege hem!'

Het komt niet door jou, dacht Aaron zachtjes. Luister er niet naar.

Call kon echter niet anders; hij moest er wel naar luiste-ren.

'Celia.' Jasper was achter haar komen staan en legde zijn handen op haar schouders. 'Celia, toe nou. Hij is misschien eerder de Vrijand des Doods.'

Maar ze schudde zich los. 'Als jij er niet geweest was, zou mijn familie nog leven. Constantine Madden heeft mijn fa-milieleden vermoord. En dat betekent dat jij ze hebt ver-moord, net zoals je Aaron hebt gedood.'

'Ik heb Aaron niet gedood,' wist Call uit te brengen. Zijn wangen voelden warm en zijn hart sloeg op hol.

Iedereen in de hele refter keek naar hen.

'Het komt anders op hetzelfde neer!' zei Celia. 'De Cha-oten van de Vijand des Doods en zijn handlangers waren allemaal op zoek naar jou. Ze waren geobsedeerd door jou. Jij bent de enige reden dat ze in het Magisterium rondhin-gen.'

Call voelde zich zo ellendig dat hij niet wist wat hij daar-op moest zeggen.

Het is niet jouw schuld, zei Aaron, maar Aaron had het mis.

‘Het spijt me,’ antwoordde Call uiteindelijk. ‘Ik kan me niet herinneren dat ik ooit iemand anders ben geweest dan Call, maar ik zou alles doen als ik Aaron daarmee terugkreeg. Ik zou alles doen als dat betekende dat hij nooit was doodgegaan.’

Het leek of alle woede uit Celia wegvloede. Ze keek om zich heen naar de mensen aan Calls tafel, naar Tamara. Er verscheen een vreemde glans in Celia’s ogen, bijna alsof ze tranen probeerde weg te knippen. ‘Je probeert mij als de slechterik af te schilderen, alsof ik de kwaaië pier ben,’ zei ze.

‘Weet je nog dat jij geruchten over Aaron verspreidde?’ vroeg Tamara. ‘Je bent heus niet perfect, Celia.’

Celia’s hals kleurde pijnlijk rood. ‘Call is de Vijand des Doods. Hij is een megalomaan monster, maar hij roddelt niet, dus hé, dan geeft het zeker niet.’

‘Call is een goed mens,’ zei Tamara. ‘Hij is een held. Door hem zijn de handlangers van de vijand uiteengedreven. Door hem is meester Joseph dood.’

Hé, dat kwam door mij, zei Aaron, waardoor Call het bijna uitproestte van het lachen. Als hij dat had gedaan zou het hele Magisterium misschien hebben besloten dat Celia toch gelijk had over hem.

‘Het is een truc,’ zei Celia. ‘Ik weet dat het een truc is, ook al zijn jullie allemaal te stom om het te zien.’ En toen draaide ze zich abrupt om en beende de refter uit.

‘We, eh... zijn nog maar net weer voorzichtig begonnen,’ zei Jasper, waarna hij zich achter haar aan haastte.

Call stond op, want ook hij had geen zin meer om hier te zijn. Iedereen staarde naar hem en hij wilde alleen nog maar naar zijn les gaan en alleen zijn met Tamara en meester Rufus. Hij kon niet langer doen alsof alles normaal was.

Er galmde een aankondiging door de refter: ‘Alle leerlingen worden onmiddellijk in de ontvangsthuis bij de hoofdlin-

gang verwacht. De lessen van vanochtend vervallen wegens een algemene bijeenkomst.'

Call had het akelige gevoel dat dit iets met hem te maken had.